

Arrest

nr. 224 784 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U zegt dat u geboren en getogen bent in het dorp Kanday (district Chapa Dara, provincie Kunar). In juni 2010 hebt u Afghanistan verlaten omwille van problemen met de Taliban. Op 22 juli 2010 diende u een **eerste verzoek** om internationale bescherming in (10/16258). U was op dat moment minderjarig.*

Op 31 januari 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien noch aan uw beweerde herkomst uit Chapa Dara in Kunar, Afghanistan, noch aan de problemen die u aanhaalde geloof kon gehecht worden. Op 28 april 2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd.

Op 15 januari 2013 diende u een **tweede verzoek** om internationale bescherming in (10/16258Z). U legde nieuwe documenten neer. Daarmee wilde u uw verklaringen over uw herkomst uit Chapa Dara staven. Dit verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 21 januari 2013 niet in overweging genomen.

U verliet België en trok naar Duitsland. In gevolge de Dublinreglementering werd u in maart 2014 door Duitsland naar België teruggestuurd. In België diende u voor een **derde maal** een verzoek om internationale bescherming in op 2 april 2014 (10/16258Y). U verwees opnieuw naar de problemen die u in uw eerste verzoek al uiteenzette. U voegde toe dat u problemen vreest omdat u bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterde of als ongelovige zou worden beschouwd. Op 14 oktober 2014 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U werd tijdens uw derde verzoek meermaals gewezen op het belang van geloofwaardige verklaringen. U werd eveneens meermaals gewezen op de bedrieglijkheid van uw herkomst uit het district Chapa Dara in Kunar. U kreeg de kans de waarheid op tafel te leggen. Niettemin bleef u vasthouden aan uw vroegere verklaringen. Ook uit uw beweringen dat u als verwesterde of ongelovige zou worden beschouwd, kon geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofd afgeleid worden. De RVV bevestigde deze beslissing en redenering van het CGVS in haar arrest van 15 april 2015.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 29 juni 2015 een **vierde verzoek** om internationale bescherming in (10/16258X). U hield vol dat u in Kanday (district Chapa Dara, provincie Kunar) geboren en getogen bent. U stelde wel dat u van uw zeven tot uw elf jaar, van 2001 tot 2005 dus, in een vluchtelingenkamp in Pakistan gewoond hebt. Later zou u opnieuw in Kanday in Afghanistan gewoond hebben tot aan uw vertrek naar Europa in 2010. U stelde nog dat mensen in Afghanistan denken dat u zich tot het christendom bekeerd hebt. U vreesde problemen omwille van deze vermeende bekering. U legde geen documenten neer om uw vierde verzoek te ondersteunen. Op 30 juli 2015 besloot het CGVS ook om dit verzoek niet in overweging te nemen, aangezien er nog steeds geen geloof gehecht kon worden aan uw herkomst uit en verblijf in Chapa Dara in Kunar. De vervolgingsfeiten die u inriep werden al eerder als ongeloofwaardig beoordeeld. Uit de door u ingeroepen vrees wegens uw vermeende bekering, kon evenmin een nood aan internationale bescherming afgeleid worden. U tekende geen beroep aan bij de RVV tegen deze beslissing.

U verliet België niet, en diende op 27 augustus 2015 uw **vijfde verzoek** om internationale bescherming in (10/16258W). U verklaarde plots dat u niet meer van Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd zou zijn, maar tot aan uw vertrek naar Europa in 2010 in Pakistan gewoond zou hebben. U verklaarde niet meer naar Afghanistan of Pakistan terug te willen keren, omdat u intussen dermate gewend bent aan de (vrije) mentaliteit in België, dat u zich ginds niet meer zou kunnen aanpassen. U legde geen documenten neer om dit verzoek te ondersteunen. Op 23 september 2015 besloot het CGVS om dit vijfde verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. Uw (nieuwe) beweringen over uw verblijfplaatsen waren niet geloofwaardig en ook uw vrees voor verlies van uw Belgische vrijheid kon niet weerhouden worden als element om u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming toe te kennen. U tekende beroep aan bij de RVV, maar uw beroep werd definitief verworpen op 18 februari 2016 omdat u uw beroep te laat had ingediend.

Op 9 maart 2016 diende u een **zesde verzoek** om internationale bescherming in (10/16258V). U bracht geen nieuwe elementen aan. Bijgevolg nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag' op 26 mei 2016. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, diende u op 11 juli 2016 een **zevende keer** een verzoek om internationale bescherming in (10/16258U). U verklaarde toen dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er als een Europeaan beschouwd zou worden. U verwees naar het feit dat u als minderjarige in België bent aangekomen en toen al zeven (sic) jaar hier verbleef. Op 22 juli 2016 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'. Het CGVS wees er in deze beslissing op dat u meermaals de kans hebt gehad om de waarheid over uw verblijfplaatsen en

levensomstandigheden op tafel te leggen. U hebt deze kansen niet gegrepen, maar verzoek na verzoek telkens andere verklaringen afgelegd over de plaatsen waar u voor uw komst naar Europa zou hebben verbleven. Zo liet u het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Deze beslissing én de redenering erin werden door de RVV bevestigd in haar arrest van 9 januari 2017.

Op 10 februari 2017 diende u voor de **achtste keer** een verzoek om internationale bescherming in in België (10/16258T). U verklaarde toen dat u de laatste vier of vierenhalf jaar voor uw vertrek naar Europa in de stad Kabul gewoond hebt. Daarvoor zou u zes of zeven jaar in Pakistan gewoond hebben. Daarvoor zou u in het dorp Kanday (district Chapa Dara, provincie Kunar) gewoond hebben. U zei dat u niet terug kan keren naar Afghanistan omdat u in Kanday nog steeds gezocht wordt door de Taliban. Verder vreesde u problemen omdat mensen denken dat u zich bekeerd hebt. Op 6 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname' in dit verzoek, aangezien de problemen met de Taliban in Kanday niet geloofwaardig waren, en uit uw beweringen dat mensen denken dat u bekeerd bent en dat uw mentaliteit geweigerd is, evenmin een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade afgeleid kon worden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, diende u op 28 maart 2017 een **negende verzoek** om internationale bescherming in (10/16258S). U herhaalde dat u de laatste vier of vierenhalf jaar voor uw vertrek naar Europa in de stad Kabul gewoond hebt, en legde een foto van een attest neer om deze bewering te ondersteunen. U verklaarde nog dat uw problemen met de Taliban nog steeds actueel zijn. Verder vreesde u problemen omdat mensen zouden denken dat u zich bekeerd hebt. Op 2 mei 2017 nam het CGVS een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname', gezien u geen elementen aangebracht had die niet reeds eerder beoordeeld werden door het CGVS. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 11 december 2017 verworpen door de RVV. De RVV trad het CGVS bij in haar motivering.

Op 12 januari 2018 diende u een **tiende verzoek** om internationale bescherming in in België (10/16258R). U verklaarde in dit verzoek dat u de laatste anderhalf jaar voor uw vertrek naar Europa in de stad Kabul gewoond hebt. U verklaarde nog dat uw problemen met de Taliban van de provincie Kunar nog steeds actueel zijn. U verklaarde nog dat uw acht jaar lange verblijf in Europa uw probleem nog moeilijker maakt. Het CGVS nam in dit verzoek een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname' op 21 maart 2018. U haalde immers geen elementen aan die niet al in uw vorige verzoeken beoordeeld werden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan, maar diende op 17 april 2018 een **elfde verzoek** om internationale bescherming in (10/16258Q). U herhaalde dat mensen in uw dorp zeggen dat u zich bekeerd hebt en dat u bent verwesterd. U vreest door hen te worden gedood indien u zou terugkeren. U verklaarde niet langer om te kunnen gaan met dergelijke mentaliteit. Uw ouders, met wie u in onvrede leeft, zouden hierdoor ook problemen ondervinden. U legde geen documenten neer ter staving van dit volgend verzoek. Gezien u opnieuw enkel naar elementen verwees die in het verleden reeds beoordeeld werden door het CGVS, en die bevestigd werden door de RVV, verklaarde het CGVS dit verzoek 'niet ontvankelijk' op 26 juni 2018. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 25 september 2018 een **twaalvende verzoek** om internationale bescherming in (10/16258P). U verklaarde in dat verzoek dat u niets weet van 'thuis', omdat u al zo lang in België verblijft. U hebt uw hele jeugd hier doorgebracht. U zou zelfs uw moedertaal gedeeltelijk verleerd zijn. U verklaarde nog dat u nooit een tweede kans hebt gekregen om een interview af te leggen, en dat terwijl u slechts vijftien jaar zou geweest zijn [bij uw eerste interview]. Daarnaast verklaarde u dat uw problemen [in Afghanistan] nog steeds hetzelfde waren. Nog vreesde u problemen omdat men zou denken dat u bekeerd bent in België. U legde geen documenten neer om uw nieuwe verzoek om internationale bescherming te ondersteunen. Het CGVS nam op 06 november 2018 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 24 juni 2019 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten waarbij werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgische grondgebied bevond. U had immers geen gevolg gegeven aan de tien eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die u sinds 2013 zijn betekend. U werd vervolgens overgebracht naar uw plaats van opsluiting met het oog op verwijdering van het grondgebied. Op 09 juli

2019 diende u vanop uw plaats van vasthouding een **dertiende verzoek** om internationale bescherming in. U herhaalt dat u reeds jarenlang in België bent en uw leven hier hebt opgebouwd. U wilt een toekomst hebben met uw huidige vriendin. Bovendien zijn uw problemen met de taliban in Afghanistan nog steeds actueel, en verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in dat land. U voegt hier nog aan toe dat men u zou vermoorden indien bekend werd dat u jarenlang in Europa bent verbleven. Door dit lange verblijf zou u zich niet meer aanpassen aan de Afghaanse levensstijl.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw elfde verzoek om internationale bescherming **géén bijzondere procedurele noden** in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de eerdere beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Doorheen uw dertien verzoeken om internationale bescherming hebt u immers voortdurend wisselende verklaringen afgelegd over uw verblijfplaatsen binnen en buiten uw land van herkomst, in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Reeds tijdens uw zevende verzoek werd geargumenteed dat u met dit patroon van bedrog doelbewust en weloverwogen een goed zicht op uw werkelijke situatie onmogelijk maakte, en bijgevolg niet aannemelijk had gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Dit werd bevestigd door de RvV en bijgevolg staat deze beoordeling vast.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw huidige verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw beweerde problemen met de taliban en dat u in België een leven hebt opgebouwd en bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen schikken naar de aldaar geldende maatschappelijke omgangsvormen, normen en waarden.

U verklaart zelf nadrukkelijk dat u al deze elementen reeds hebt aangehaald doorheen uw vorige verzoeken om internationale bescherming (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.3). Dit blijkt ook onweerlegbaar uit de feitelijke vaststellingen.

In de mate dat u verwijst naar nieuwe stukken betreffende de algemene situatie die uw advocaat zou neerleggen (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.3, 5.2 en 6) dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze zich niet in het administratief dossier bevinden, waardoor het CGVS niet in staat is om het bestaan van dergelijke documenten vast te stellen, laat staan om deze aan een prima facie onderzoek te onderwerpen. Wat betreft de algemene veiligheidssituatie in uw laatste gewoontelijke verblijfplaats binnen Afghanistan verwijst het Commissariaat-generaal naar de analyse die u verder in deze beslissing kan lezen. Wanneer u stelt dat er ook foto's zijn die u wilt neerleggen van uw vriendin, met wie u graag zou willen trouwen (Schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 6), kan

hetzelfde worden opgemerkt: deze bevinden zich niet in het administratief dossier. Hierbij dient echter ook te worden opgemerkt dat uw huidige relatie in Europa geen enkel verband houdt met de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Voor alle procedures die geen uitstaans hebben met de nood aan internationale bescherming dient u zich te wenden tot de geijkte procedure bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Gezien bovenstaande vaststellingen besluit het Commissariaat-generaal dat u in dit verzoek tot internationale bescherming geen enkel nieuwe element aanbrengt dat de kans aanzienlijk maakt dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en **de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en **de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

*Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. **Gezien uw laatste verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pol-e Charki in de stad Kabul, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld, zoals reeds werd uiteengezet doorheen uw vorige procedures en wat bevestigd werd door de RvV in het arrest nr. 206.474 van 11 december 2017.***

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te

verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. **Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing** (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie. Hij voert aan dat hij volledig verwesterd is en dat hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden omwille van zijn verwestering. Verzoeker praat, denkt en handelt niet meer als een Afghaan die in Afghanistan woont. Mensen met dergelijke eigenschappen zijn een doorn in de ogen van de Taliban en de lokale inwoners, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit rechtspraak van deze Raad (RvV

nr. 136 360, in de zaak RvV 148 510/IV). Verzoeker voegt hieraan toe dat hij heeft deelgenomen aan de protesten van Afghanen in Brussel en stelt dat hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden als een afvallige persoon. Hij merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de meerderheid van de Afghanen die aan deze protesten in Brussel hebben deelgenomen en in een kerk verbleven internationale bescherming heeft toegekend. Verzoeker meent dat hij het eveneens verdient om internationale bescherming te krijgen omwille van zijn lang verblijf in België en omwille van zijn verwestering. Hij kan naar eigen zeggen de bescherming van het land van herkomst niet inroepen omdat deze niet in staat is om voor zichzelf te zorgen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, wenst verzoeker spijt te betuigen voor het feit dat hij in het verleden meerdere tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over zijn verblijf in Afghanistan en Pakistan. Verzoeker meent dat zijn foutieve houding los staat van de vraag of hij vandaag bij een eventuele terugkeer een risico op vervolging of op onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Verzoeker was zeer jong toen hij naar België is gekomen en hij verzoekt zowel deze Raad als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om hem te vergeven voor de begane fouten. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen langs de ene kant oordeelt dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan zijn verklaringen over zijn verblijfsplaatsen, doch langs de andere kant bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief stelt dat zijn laatste verblijfsplaats Pol-e Charki in de stad Kaboel was, waar hij volgens het Commissariaat-generaal beschikt over een intern vestigingsalternatief. Indien verwerende partij geen geloof hecht aan zijn verklaringen over zijn verblijfsplaatsen, acht verzoeker het echter niet correct om bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief wel naar deze verklaringen te verwijzen. Verzoeker benadrukt dat het de taak is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een intern vestigingsalternatief correct te motiveren. *In casu* heeft het Commissariaat-generaal volgens verzoeker nagelaten dit te doen, rekening houdend met zijn lang verblijf in België en rekening houdend met het feit dat hij in onvrede leeft met zijn ouders. Verzoeker herhaalt dat hij volledig verwesterd is, wat hij meent te kunnen staven door het feit dat (1) hij geruime tijd een leerling is van het Centrum Leren en Werken Maasmechelen, (2) hij beschikt over een overeenkomst van alternatieve opleiding met de onderneming Carrosseriebedrijf Raedschelders en (3) hij beschikt over een huurovereenkomst voor een woning in Genk en hij zelf zijn huur betaalt. Hij verwijst in dit verband tevens naar zijn loonfiches van de laatste maanden. Verzoeker heeft bovendien een vaste relatie met een dame van de Nederlandse nationaliteit. Ze hebben plannen om binnenkort met elkaar te trouwen. Verzoeker verwijst te dezen naar een kopie van haar identiteitskaart, foto's en een brief. De stavingstukken worden toegevoegd aan het verzoekschrift.

Verzoeker meent dat hij gezien zijn 9-jarig verblijf in België en gezien zijn integratie in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming op basis van sub 15b van de kwalificatierichtlijn. Verzoeker is zich ervan bewust dat hij door zijn eigen toedoen zijn kans verlaagd heeft om in aanmerking te komen voor internationale bescherming maar hij is tegelijkertijd van oordeel dat iedere persoon een tweede kans verdient. Hij herhaalt dat hij heeft deelgenomen aan de actie van Afghanen in de kerk. De beelden van deze actie zijn ruim verspreid via Europese, Afrikaanse, Arabische en Aziatische uitzendingen. In Afghanistan hebben ze deze beelden volgens verzoeker gezien via de Afghaanse TV en ook via de satelliet TV kanalen. Zijn familieleden zijn op de hoogte van zijn deelname aan de betogingen en het verblijf in de kerk. Verzoeker laat in dit verband gelden dat hij bij een eventuele terugkeer als een afvallige persoon zal worden gezien en dat hij het risico zal lopen om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en de Taliban vervolgd te worden. Verzoeker wijst erop dat in Afghanistan naast het gecodificeerde sharia-recht toepassing wordt gemaakt van het gewoonterecht. Hij stelt dat de verhouding tussen Islamitisch recht en gewoonterecht complex is. Lokale gebruiken en gewoonterecht nemen een vooraanstaande plaats in en het volk neemt in het algemeen haar toevlucht tot stamleiders en stamoudsten (zogenoemde rish sefid, witte baarden) voor het oplossen van geschillen, hoewel in officiële verklaringen wordt getracht dit feit af te zwakken. Er is heel weinig literatuur over de toepassing van gewoonterecht in Afghanistan. De beslissingen van de Jirgas worden mondeling gegeven en niet op schrift gesteld. In veel gevallen is het gewoonterecht in strijd met het islamitische recht, in het bijzonder als er vrouwen zonder hun toestemming worden uitgehuwelijkt om geschillen tussen families op te lossen. Vanuit historisch perspectief is er tussen gewoonterecht en islamitisch recht altijd een samengaan, maar tegelijk ook concurrentie geweest. Hoewel het land een eenheidsstaat is in de strikte betekenis van het woord, is het recht in de praktijk een gefragmenteerde melange van seculier, religieuze en gewoonterecht die verschillend wordt toegepast naar gelang de lokale acceptatie van de centrale wetgeving. Rechtspluralisme is bij uitstek het kenmerk van de

Afghaanse rechtswerkelijkheid, aldus verzoeker, die meent dat hij volgens het gewoonterecht kan vervolgd worden. Gewoonterecht staat dicht bij de bevolking en daarom doen Afghanen volgens verzoeker eerst beroep op het gewoonterecht. Pas als het gewoonterecht geen oplossing biedt, doen Afghanen beroep op het straf- en het islamitische recht. Verzoeker is afkomstig uit een provincie waar Pashtounen wonen. Hij is van oordeel dat de code van Pashtounwali op hem toegepast zal worden. Verzoeker meent dat hij nog steeds gevaar loopt in zijn dorp, ter staving waarvan hij verwijst naar een brief van zijn dorpschoude (stuk 8). Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal (a) heeft nagelaten om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, (b) heeft nagelaten op een deftige wijze te motiveren waarom zijn leven niet in gevaar is omwille van het gewoonterecht bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en (c) heeft nagelaten om rekening te houden met zijn verwestering en zijn negenjarig verblijf in België, en met het feit dat hij als minderjarige naar België kwam en zich volledig volgens de westerse normen en waarden heeft ontwikkeld.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond en Afghanistan een onbekend land voor hem is. Hij verwijst naar algemene informatie over de situatie van terugkeerders en stelt dat hij in onvrede leeft met zijn ouders en dat hij bij een eventuele terugkeer geen plaats meer heeft om zich te vestigen.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een registratiefiche van de Provinciale Technische School Maasmechelen, een certificaat carrosseriehersteller, een certificaat spuiter carrosserie, een arbeidsovereenkomst voor bedienden, een overeenkomst van alternerende opleiding, loonfiches, een kopie van de eerste pagina van het paspoort van verzoekers vriendin, een brief van verzoekers vriendin, een foto van verzoeker en zijn vriendin en een onvertaald document, in de inventaris omschreven als een brief van de dorpschoude.

2.5. Ter zitting legt verzoeker een vertaling neer van de brief, uitgaande van de dorpschoude, uit Afghanistan.

Beoordeling

3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming

pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

3.5.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn dertiende en huidige verzoek om internationale bescherming volledig steunt op motieven die hij reeds naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet. Hij herhaalt dat hij reeds jarenlang in België is, dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd en dat hij een toekomst wil opbouwen met zijn huidige vriendin. Bovendien zijn de door hem eerder aangehaalde problemen met de taliban nog steeds actueel. Ook verwijst hij naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij voegt hier nog aan toe dat men hem zou vermoorden indien bekend werd dat hij jarenlang in Europa heeft verbleven. Door dit lange verblijf in Europa zou hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer kunnen schikken naar de aldaar geldende maatschappelijke omgangsvormen, normen en waarden.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 28 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien noch aan zijn beweerde herkomst uit Chapa Dara in Kunar, Afghanistan, noch aan de problemen die hij aanhaalde geloof kan worden gehecht. Deze beslissing en beoordeling werden door deze Raad bevestigd in arrest nr. 60 524 van 28 april 2011. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 21 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. In het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 13 oktober 2014 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoeker vasthield aan zijn reeds bedrieglijk bevonden verklaringen omtrent zijn herkomst uit Kunar, en uit zijn beweringen dat hij als verwesterde of ongelovige zou worden beschouwd, geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd kon worden afgeleid. De Raad bevestigde deze beslissing en redenering in zijn arrest met nr. 143 313 van 15 april 2015. Verzoekers vierde, vijfde en zesde verzoek om internationale bescherming werden alle niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal. Verzoeker tekende enkel beroep aan tegen de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van zijn vijfde verzoek, een beroep dat bij arrest nr. 159 484 van 5 januari 2016 en arrest nr. 162 300 van 18 februari 2016 werd verworpen wegens de laattijdigheid ervan. Ook in het kader van verzoekers zevende en achtste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal telkens beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoekers beroep tegen de beslissing naar aanleiding van zijn zevende verzoek werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 180 416 van 9 januari 2017. Tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van zijn achtste verzoek ging verzoeker niet in beroep. In het kader van zijn negende verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2017 opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat verzoeker geen elementen aanhaalde die niet al in zijn vorige verzoeken beoordeeld werden. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd in 's Raads arrest nr. 196 403 van 11 december 2017. Ook in het kader van verzoekers tiende verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat verzoeker geen elementen aanhaalde die niet al in zijn vorige verzoeken beoordeeld werden. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing. Verzoekers elfde en twaalfde verzoek om internationale bescherming werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontvankelijk verklaard. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

3.5.2.1. Wat betreft verzoekers stelling dat zijn problemen met de taliban nog steeds actueel zijn, wijst de Raad erop dat naar aanleiding van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde herkomst uit Chapa Dara in Kunar, Afghanistan, noch aan de problemen die hij daar met de taliban zou hebben gekend, en dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker voegt ter staving van zijn beweerde problemen aan het verzoekschrift een brief van zijn dorpshoofden (stuk 8) en legt ter zitting een vertaling van deze brief neer. Deze brief is echter een handgeschreven document dat door eender wie kan zijn opgesteld en dienvolgens geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit omtrent de inhoud. Een dergelijke brief kan verzoekers geloofwaardigheid dan ook bezwaarlijk herstellen en kan aldus niet worden aanvaard als bewijs van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten.

3.5.2.2. Ook de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten dat hij volledig verwesterd is en dat hij bij een eventuele terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden omwille van zijn verwestering en dat hij bovendien omwille van zijn deelname aan de protesten van Afghanen in Brussel en zijn verblijf in een kerk het risico loopt om vervolgd te worden als een afvallige persoon, werden reeds beoordeeld naar aanleiding van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming.

Zo oordeelde de Raad in arrest nr. 143 313 van 15 april 2015: "(...) Voor zover verzoeker verwijst naar zijn jarenlange verblijf in Europa waardoor hij in geval van een terugkeer als een verwesterde of ongelovige zal beschouwd worden stelt de bestreden beslissing vast dat: "Wat tenslotte uw bewering betreft om bij terugkeer naar Afghanistan anders bekeken te worden, en met name als verwesterde of als afvallige beschouwd te worden omdat u enkele jaren in België woonachtig was (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14), dient er vooreerst op gewezen te worden dat u deze vrees geenszins aanhaalde toen u zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 1 juli 2014, de reden(en) mocht aangeven waarom u opnieuw asiel had aangevraagd (Vragenlijst CGVS, 2 april 2014, pp. 1-3 ; Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 8-9). Voorts haalde u dit alles pas aan nadat u tijdens de pauze van uw gehoor op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid werd gegeven met uw advocaat te overleggen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 10-12; 14), hetgeen wel erg gesolliciteerd overkomt. Tot slot moet er worden vastgesteld dat u er op basis van uw verklaringen niet in geslaagd bent om in dit verband uw beschermingsnood geloofwaardig voor te stellen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14; 15-16). U baseerde dit nieuw asielmotief immers louter op vermoedens, vage geruchten en blote beweringen – zonder dat u ook maar enige concrete indicatie hebt dat u in Afghanistan als dusdanig als afvallige zou beschouwd worden (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 15-16) – en liet u zich bovendien geen zaken ontvallen

die dermate zwaarwichtig zijn dat ze direct tot vervolging zouden leiden in hoofde van uw persoon (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 14; 15-16), die nog steeds moslim is, nog steeds aan de Ramadan deelneemt (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, pp. 12; 17), en nog steeds op zijn familiaal netwerk kan terugvallen (cfr. supra).” Met betrekking tot dit motief beperkt verzoeker er zich toe te stellen dat “Verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze door te vragen wat verzoeker daarmee bedoelde.” Hetgeen uiteraard niet afdoende is om dit motief te weerleggen waardoor dit onverminderd overeind blijft.

Ook met betrekking tot de actie van de Afghanen in de Brusselse Begijnhofkerk en zijn verwijzing naar het gewoonterecht beperkt verzoeker zich louter tot het hernemen van zijn verklaringen zoals reeds aangehaald tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag. De bestreden beslissing stelde dienaangaande: “Dat u volgens uw advocaat in Afghanistan tevens riskeert als afvallige/bekeerling beschouwd te worden, daar het verblijf en de acties van andere Afghanen in de Brusselse Begijnhofkerk ook op u zou afstralen (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, p. 18), is evenmin aannemelijk, daar u zelf nergens aangaf ooit in de Begijnhofkerk te hebben verbleven en/of aan Afghaanse protestacties te hebben deelgenomen, én uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt weliswaar apostasie, maar daar is in uw geval echter geen sprake van. Voorts zijn er geen gevallen bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst. Voor zover er, zoals uw advocaat aanvoert, in Afghanistan de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan nog opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eveneens blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, nog steeds moslim bent, en nog steeds aan de Ramadan deelneemt (cfr. supra), volstaat in geval van een terugkeer naar Afghanistan met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Dat volgens uw advocaat bovenstaande info van het Commissariaat-generaal (zie COI Focus Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering, dd. 22 april 2014), waarbij gesteld wordt dat de Sharia van toepassing is op geloofsverzaking of apostasie, en naast de Sharia ook het Afghaanse gewoonterecht op u van toepassing zou zijn in geval van een terugkeer (Gehoorverslag CGVS, 1 juli 2014, p. 18), merkt het Commissariaat-generaal op dat uw advocaat de informatie waarnaar hij verwees – met name uit de Masterproef van Saadet Gülhan, ‘Islamitisch strafrecht’ (UGent, 2009) en de publicatie van J.M. Otto, ‘Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden’ (WRR, 2006) – niet in concreto neerlegde tijdens of na afloop van uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 1 juli 2014, en zich bijgevolg beperkt tot het verwijzen naar informatie die algemeen van aard is, maar geen enkel uitsluitend beidt over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en geen inhoudelijke informatie bevat over de gewoonterrechtelijke regels die in Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking.”

Verzoeker brengt evenmin in zijn verzoekschrift enige verduidelijking bij omtrent het toepasselijke recht in geval van geloofsverzaking, noch wordt gespecificeerd welke gewoonrechtelijke regels eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking.”

In arrest nr. 180 416 van 9 januari 2017 werd dienaangaande nog het volgende overwogen: “(...) Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de subsidiaire bescherming 48/4, §2, b) moet toegepast worden aangezien zij in Afghanistan beschouwd zal worden als een Europeaan, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: “Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Het loutere gegeven dat verzoeker nu een leerovereenkomst heeft afgesloten met een onderneming in Maaseik, houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, niet in dat hij dermate verwesterd is dat dit de vorm van een politieke overtuiging zou hebben aangenomen. Verzoeker geeft geen enkele concrete indicatie dat hij, ingeval van terugkeer naar Afghanistan, omwille van zijn westerse instelling problemen zou meemaken en toont op geen enkele manier aan dat zijn langdurige afwezigheid in Afghanistan voor hem risico’s inhoudt en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.” In de beschikking van 3 oktober 2016 werd bovendien het volgende gesteld: “Wat betreft verzoekers integratie in België, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.”

In arrest nr. 196 403 van 11 december 2017 werd bovendien geoordeeld als volgt: “4. *Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat zij geïntegreerd is en dat dit wil zeggen dat zij verwesterd is en om die reden een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer.*

Het feit dat verzoekende partij verwesterd zou zijn, is een bewering waarvan zij niet aantoonbaar is dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geviseerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier concreet aan dat haar verblijf in België haar verwesterd zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat zij geïntegreerd is, doch men dient een risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij verder aanhaalt dat zij geïntegreerd is, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Wat betreft verzoekers integratie in België, benadrukt de Raad dat een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een asielaanvraag. Verzoekers integratie in België is irrelevant bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek en in voorliggend verzoekschrift geen elementen of argumenten bijbrengt die deze eerdere appreciaties kunnen ombuigen.

Hij herhaalt slechts dat hij door zijn negenjarig verblijf in België verwesterd is en dat hij het risico loopt om in geval van terugkeer naar Afghanistan om deze reden vervolgd te worden. Hij verwijst in dit verband naar algemene informatie. De Raad benadrukt te dezen dat het echter niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van terugkeerders en dat verzoeker zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk dient te maken. Er dient rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

In casu maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich louter tot een algemene verwijzing van zijn leven in België en het feit dat hij een toekomst wil opbouwen met zijn Nederlandse vriendin, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze dit in zijn hoofd leidt tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in België sinds 2010 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk nog kan conformeren aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze. Immers, het feit dat verzoeker in België de taal leerde, opleidingen volgde, werkt en wenst te huwen met zijn Nederlandse vriendin, zoals moet blijken uit de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, wijst eerder op een mate van integratie in België dan op een problematische verwestering in geval van terugkeer naar Afghanistan en hoeft op zich niet te betekenen dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij ingevolge een louter verblijf in Europa dreigt te worden geviseerd of vervolgd in Afghanistan. De loutere beweringen dienaangaande in het verzoekschrift kunnen immers niet volstaan om in hoofd van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. Ten overvloede benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekers integratie en zijn gezinsleven in België op zich irrelevant zijn bij de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts aanhaalt dat hij omwille van zijn deelname aan de protesten van Afghanen in Brussel en zijn verblijf in een kerk het risico loopt om vervolgd te worden als een afvallige persoon, verwijst de Raad vooreerst naar de vaststellingen dienaangaande gedaan in hoger aangehaald arrest nr. 143 313 van 15 april 2015, waarbij onder meer werd vastgesteld dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in voorliggend verzoekschrift, doorheen zijn opeenvolgende verklaringen nergens aangaf ooit in de Begijnhofkerk te hebben verbleven en/of aan Afgaanse protestacties te hebben deelgenomen. Verzoeker volhardt in zijn bewering dat hij beschouwd zal worden als een afvallige persoon en vervolgd zal worden op basis van het gewoonterecht. Hij merkt hierbij op dat hij afkomstig is uit een provincie waar Pashtounen wonen en dat hij aldus van oordeel is dat de code van Pashtounwali op hem zal toegepast worden, waarmee hij er echter allerminst in slaagt te overtuigen nu hij geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn plaats/regio van herkomst.

Verzoeker beperkt zich overigens slechts tot algemene overwegingen over het gewoonterecht en het rechtspluralisme in Afghanistan doch maakt hiermee op geen enkele wijze aannemelijk dat hij op basis

van het Afghaanse gewoonterecht een risico op vervolging zou lopen op verdenking van apostasie. De blote beweringen dienaangaande in het verzoekschrift kunnen immers allerminst volstaan om in hoofde van verzoeker gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.5.2.3. Wat betreft verzoekers opmerking in het verzoekschrift dat hij heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond en Afghanistan een onbekend land voor hem is, dient erop gewezen dat de Raad in het kader van verzoekers negende verzoek om internationale bescherming in zijn beschikking van 30 augustus 2017 reeds het volgende overwoog: *“De huidige stelling in het verzoekschrift dat “Verzoeker heeft heel zijn leven in Pakistan gewoond en Afghanistan is een onbekend land voor hem” valt niet te rijmen met, doch is manifest in strijd met zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van onderhavige asielaanvraag en het door hem aldaar neergelegde document waarmee hij, zo luiden zijn verklaringen, wenst “aan te tonen dat ik effectief heb gewoond in Pol-e-Charkhi”, gelegen in Kabul (Verklaring meervoudige aanvraag d.d. 21 april 2017). De Raad benadrukt dat in het kader van de talrijke asielaanvragen van verzoeker -welke volgens zijn laatste versie de laatste vier tot viereneenhalf jaar voor zijn vertrek in Kabul zou hebben gewoond- herhaaldelijk werd vastgesteld dat hij voortdurend zijn verklaringen wijzigt omtrent zijn verblijfplaats(en) in het verleden en hieromtrent al meermaals en manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, hetgeen zijn algemene en algehele geloofwaardigheid alsook de geloofwaardigheid van verzoekers asielerklaringen fundamenteel op de helling zet.”*

Aangezien verzoeker, aan wiens afkomst uit het district Chapa Dara, provincie Kunar geen geloof kan worden gehecht, vanaf zijn achtste verzoek om internationale bescherming zelf verklaarde dat hij in de jaren voor zijn komst naar België in de stad Kabul heeft gewoond en hij ter staving hiervan naar aanleiding van zijn negende verzoek zelfs een attest neerlegde, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden oordelen dat wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld. Dit werd overigens door deze Raad reeds bevestigd in voornoemd arrest nr. 196 403 van 11 december 2017.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat de actuele situatie in Kabul niet van dien aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarop de analyse zoals gemaakt in de bestreden beslissing is gesteund, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Kabul door de Raad overgenomen. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn lang verblijf in België en de blote bewering dat hij in onvrede leeft met zijn ouders evenmin persoonlijke omstandigheden aan die maken dat hij, in vergelijking met de rest van de bevolking in Kabul, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het gewapend conflict. Hij brengt hiermee evenmin overtuigende argumenten bij waarom hij zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in Kabul.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn dertiende verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

3.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

W. MULS